

[Lannung.]

for Europas forsyning vitale olieinteresser i dette område en stadig stærkere opfordring til vestlig statsmandskunst om at søge at finde en for de interesserede parter acceptabel løsning, medens der er tid. Vi slutter os til tanken om en forlængelse af den danske beredskabsstyrke derude.

Den højtærede stats- og udenrigsminister omtalte De Forenede Nationer og en række af de problemer, FN under sidste samling beskæftigede sig med, og forholdet mellem den gamle verden og de nye nationer. Forholdet er det, at i virkeligheden op imod 700 millioner i tidligere koloniområder har opnået fuld frihed og selvstændighed siden den anden verdenskrig. Det ærede medlem hr. Alsing Andersen opererede med tallet 600 millioner. Nu skal det anerkendes, at folketællingsskemaer ikke er deres stærke side derude, men jeg tror, vi er nået så langt nu, at det i virkeligheden drejer sig om 700 millioner. Den højtærede udenrigsminister udtalte, at han på sin rejse i østen fik et levende indtryk af, hvor vigtigt det er, at der opbygges et snævert og venskabeligt samarbejde med disse lande, og han havde i tidligere udtalelser sagt, hvor meget det har betydet ude i østen, at Danmark ikke er kolonimagt.

Jeg føler trang til at supplere dette ved at omtale et par forhold, som jeg har haft nær inde på livet i de 11 samlinger, jeg har repræsenteret Danmark i FN. Jeg vil, samtidig med at jeg slutter mig til udenrigsministerens udtalelse om vigtigheden af et snævert og venskabeligt samarbejde med de nye lande, understrege nødvendigheden af, at den vestlige verden får fjernet de eksisterende anstødssten i forholdet til de frie lande i Asien og Afrika. Verdenspolitikken drejer sig jo nu også i så høj grad om en kamp om sjælene. Jeg tænker i særdeleshed på Algerstriden, som alt for længe har kunnet udnyttes til skade og til belastning for vestens sag og vestens hele stilling. I det nye verdensbillede, først og fremmest som det tegner sig i FN, hvor de mange nye lande spiller en langt større rolle end før og for de flestes vedkommende som ekskolonier har den stærkeste modvilje mod alt, hvad de opfatter som levn fra den gamle kolonitid, er det vigtigt, at vi drager vore konsekvenser heraf.

Med hensyn til Alger er det vigtigt, at der gribes om nælden og gøres de yderste anstrengelser for at nå til en løsning af dette spørgsmål, som for længe har forgiftet atmosfæren og givet en mod vesten fjendtlig indstilling og ideologi, først og fremmest kommunismen, unødigt gunstig arbejdsmark og operationsmuligheder. Vesten har i sputnikernes og i de interkontinentale raketters epoke ikke råd hertil. Og når man gør sig klart, at efter at omkring 700 millioner er kommet ud af kolonierredømmet, er de kolonier, der er tilbage, både i henseende til territorier og befolkningsmængde — godt og vel 100 millioner — så små, at der er så meget stærkere grunde til at mene, at en fortsættelse af kolonierredømmet over, hvad der er tilbage, næppe er belastningen værd, selv fra et kolonimagtsynspunkt.

Derfor stemmer det med vestens dyreste interesser at nå til en snarlig afvikling af det resterende kolonierredømme gennem selvstyre eller ligeberettigelse. Det er glædeligt, at et tilsvarende synspunkt vinder mere og mere styrke, navnlig i Storbritannien.

Det er en uafvendelig historisk proces, vi er ude i, men det er vigtigt, at det uundgåelige ikke går for langsomt og sker med manér, så vesten også virkelig får kredit deraf.

Der er for mig ingen tvivl om, at en sådan afvikling i sig selv er af det gode. Vi har jo da også med ære praktiseret dette synspunkt med hensyn til Grønland. Og set i et storpolitisk perspektiv er sagen af den største betydning for de vestlige landes hele stilling i Asien, Afrika og delvis Latin-Amerika.

Det andet er, at den holdning, som dele af vesten, og USA i særdeleshed, indtager over for det nye Kina, også for længe har skadet vestens stilling. Det er meget ulykkeligt, at vi i vesten, først og fremmest på grund af USAs modvilje imod at lade Den kinesiske Folkerepublik få Kinas sæde i FN, har mistet enhver indflydelse og medvirken ved udviklingen i Kina og faktisk drevet det nye Kina i armene på østblokken, et forhold, som historien sikkert vil dømme hårdt. Denne mere og mere urimelige udelukkelse af Fastlandskinas 600 millioner fra repræsentation i FN opfattes